

„Edinost“

izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdanji na leto gl. 21.—
Za samo večerno izdanje 12.—
Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč., večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč., Izen Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petih. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravnništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadstr.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila.

(Novejše vesti.)

Praga 6. Ker deželni maršal ni dosedaj še ničesar sporočil o vseh poziva do nemških deželnozborskih poslancev, da bi se povrnili v deželni zbor, je hotel poslanec Baxa zahtevati pojasnila. No, ker je deželni glavar privatnim potom obvestil d-ra Baxo, da sporoči o tem v jedni prihodnjih sej, je rečeni poslanec odstopil od svoje nakane.

Lvov 6. List »Słowo Polskie« piše, da poljski poslanci ne bodo sledili več Čehom v njih šovinistični politiki. (To, kar piše ta list, nas ne sme motiti. »Słowo Polskie« je namreč glasilo onega krdeca treh, štirih mož z Rutowskim na čelu, ki so od nekdanj za to, da bi Poljaki drčili za nemškimi liberalci čez drin in strn. Kar stoji torej v tem listu, je za nas tolike vrednosti, kakor da bi stalo v »Neue Freie Presse«. V imenu Poljakov govore listi a la »Czas«. »Gazeta narodowa«, »Reforma«, »Ruch katolički«, a vsi ti se niso dozda izrekli na noben način za politiko, katere si želi »Słowo Polskie« in ki bi bila pogubna ne le za druge Slované, ampak tudi za Poljake same. — Op. ured.)

Budimpešta 6. Danes je bila prva konferenca škofov pod predsedništvom kardinala Vaszaryja. Te konference se bodo pečale z zakonskim načrtom o kurijalni jurisdikciji v volilnih stvarih napram duhovščini, kakor tudi z drugimi vprašanji. (Rečeni zak. načrti hočejo navidezno zabraniti le zlorabo cerkve in vere v agitacijske svrhe, v resnici pa bi vezali duhovščino na rokah in nogah, tako, da bi jej bilo skoro popolnoma onemogočeno vsako udeleževanje na volilnem gibanju. In to podkrepilja našo trditev, ki smo jo bili izrekli nedavno temu, da se madjarski

voditelji raznih strank navdušeni za »čistoto volitev«, oziroma za svobodno volitev le v toliko, kolikor bi bila ta svoboda zagotovljena le njim, da so pa sicer vsi popolnoma zadovoljni tudi z najhujim terorizmom proti drugačnimislčim, zlasti pa, v kolikor ima ta pritisk ta namen, da nemadjarske narodnosti ne pridejo do primerne zastopstva v parlamentu. Taka je svoboda kakor si jo mislijo Madjari, naj se pa že imenujejo Košut, Tisza, Banffy ali pa Szell! Kdo bi jih ne umel?! Saj ve ves svet, da bi bilo konec madjarskega tiranstva v tisti hip, ko bi se na Ogorskem uvele zares čiste volitve. Tako je: Madjari delajo le za suženjstvo nemadjarskih narodnosti tudi tedaj, ko se navdušujejo za »svobodne volitve!« Vsi so jednaki — punktum! Op. ured.)

Madrid 6. Nedavno temu umrli Aleksander Solar je testamentarno določil špansko kraljevo dednjo vsega svojega imetja, vrednega več milijonov. Od teh je kraljica že odmerila tri milijone v dobrodelne namene.

Italijanska irredenta.

I.

Eppur si muove! Besnenje, ki se je jelo pojavljati proti nam s podvojeno silo, ima to dobro posledico, da smo vendar došli vsaj do začetka zanimanja širše javnosti za razorane in zastrupljene razmere v pokrajinah ob obalah morja adrijskega. Dan za dnevom čitamo po listih krajših in daljših sestavkov o dogodkih tu doli. O novinstvu hrvatskem se to umeje samo ob sebi, saj trpi odlomek bratskega naroda hrvatskega pod isto grozno težo nevšečnosti razmer, saj nas tepe vseh ista šiba, saj gre za življenje, za odrešenje in za bo-

dočnost Slovencev in Hrvatov! V češkem in poljskem novinstvu seveda ni še tako, kakor bi moralo biti; tu bi bilo pač želeto nekoliko več zanimanja. Nočemo reči, da bi naši bratje na severu ne imeli sočutja do nas, da bi nam ne hoteli pomagati, da bi ne bili vneti za idejo, katere uresničenje more jedino dovesti državo do miru in do procvita, za idejo enakopravnosti. Najodločneje odbijamo od sebe misel, kakor da bi oni v usodnem separatizmu hoteli žrtvovati nas. Poljaki in Čehi so predaledkogledni politiki, da bi ne vedeli, da žrtvovavši nas, bi za vedno oslabili svojo lastno pozicijo. Čehi in Poljaki so prelojalni politiki in zavezniki, da bi bila grešna že misel sama, da bi nas izdali, ko smo mi ves čas, odkar smo žnjimi v dosedanji večini, najvestneje vršili vse zahteve zavezništva, pozabljajoči o tem na žalostno dejstvo, ki bi bržkone ozlovoljilo marsikako družega, dejstvo, da mi Slovenci in Hrvatje nismo imeli dosedaj prav nobene koristi od tega, da smo bili del večine. Kakor v bitko ironijo smo morali nositi del dolžnosti parlamentarne večine in nositi odij vsake nepopularne odredbe, ki jo je usilila vlada in za katero se je žrtvovala večina, a je ista vlada hkratu postopala z nami, kakor da smo v najstrožji opoziciji proti njej. Nositi smo morali neprijetnosti in odgovornost večine in prejemati udarce, namenjene — opoziciji. Ali ni ironija to? No, storili smo to, ker umejemo zavezništvo in solidarnost mej nami tako, da računamo, da vse, kar so si pridobili naši bratje, je pridobljeno tudi za nas: čim močnejši oni, tem močnejši mi! A ponavljamo, da smo uverjeni o naših severnih bratih, da tudi oni umejo tako lojalno našo vzajemnost in da odbijamo od sebe misel, da bi sploh moglo biti drugače. Da pa se poljsko in češko novinstvo ne zanima toliko za dogodbe na jugu

PODLISTEK

Na kmetih.

5

« Spisal Poluks. »

— Dobro, dobro! Pojdite k Fröhlichu — ga je prekinil Reich sredi pripovedovanja. — Jaz v resnici nimam nič časa, ni volje pečati se s takimi malenkostmi. —

Pavlovec je šel torej k Fröhlichu. Povedal je tam zopet svojo povest od konca do kraja in prosil, če se mu morda še enkrat pomore iz zadrege.

— Ej, dragi moj, ne pojde! Lesna trgovina se je obrnila na slabje in moj gospodar je dejal, da nima več denarja v zalaganje kmetov. —

— Torej . . .

— Z novim posojilom ne bo nič. Sicer pa vas opozorim, da bo moj gospodar morda v kratkem zahteval ves dolg. Povem vam to za vsak slučaj, da ste pripravljeni. —

Pavlovec ni vedel, kako je odšel iz fabrike. Mahnil jo je naravnost k Dobniku in tam se je opil, da je glasno kričel in do čela pijan prišel domov. Ženo, katero je srečal v veži, je pretepel, malega sinka, ki se je zbudil na materin jok in pritekel bližje, sunil je surovo z noge v stran in se potem v kambri hropé vrgel na posteljo opravljen kakor je bil.

Od onega dne je počel piti.

Imel je lepo posestvo, vredno gotovo kakih

6—8 tisoč goldinarjev. Vedel pa je, če pride do prodaje, da morda ne dobi niti polovice. Kupil bi v Reichovem imenu Fröhlich za slepo ceno in čez nekaj časa vselil bi se kedo drugi v njegovo hišo.

Ženina dota od 500 gl. je bila sicer zavarovana, toda še le na drugem mestu za Reichom in kaj bi mu konečno tudi koristilo to!

Izsekaj je še ono iz gozda, kar se je dalo, prodal Reichovemu mešetarju, ki je po okolici kupoval les za njegov račun in za skupljeni denar je Pavlovec zopet kupil konja.

Vozaril je, kakor prej, ali vendar ne, kakor prej.

Prej je štedil vsaki groš in trikrat si je premislil, predno je stopil v kako obeestno krčmo, da izpije četrto v okrepčilo. Sedaj ni bil več tako vesten. Mnogokrat je prišel domov, ne da bi prinesel le krajear od vozarine. Preklinjal je, psoval in razmetaval vse, kar mu je prišlo pod roke.

Žena in sinek sta jokala, dekla pa je obljubovala zgoraj v kamri, da v taki hiši ne ostane in ne ostane, niti do Božiča.

Sledeči dan je bilo Pavlovu sicer žal in samera srama ni se upal pogledati ženi v oči. Zatrjeval si je, da pusti sploh vse vozarenje, ki itak ne donaja nikakega dobička. Delal je potem nekaj dni z gorečo pridnostjo na polju, vozil gnoj, popravljal ograje in zvečer pripovedoval ženi, da morda vendar le pojde in da se posreči izplačati Reichu oni denar.

Za nekaj dni je ta gorečnost redno zopet ugasnila in začelo se je prejšnje popivanje.

Bil je v vednih denarnih stiskah in tako ni pil vina, ki mu je bilo predrago, ampak žganje, spočetka boljše, pozneje pa tudi čisto prostega.

Žena je jokala doma in zastoj molila pomoči.

Neko poč ga zopet ni bilo doma. Prišel je pred večerom s konji, izpregel, spravil konje v hlev in odšel.

Žena je čakala nekaj časa, potem je sama z deklo napojila živino.

Prižgala je luč in v strahu čakala, kedaj pride mož.

— Ali očeta še ni? — jo je vpraševal mali štiriletni Tonček, ki ji je dremal v krilu.

— Ne. —

— Zakaj pa jih ni tako dolgo? — je vpraševal otrok in ji polagoma zaspal v naročju.

Ona je tiho sedela in solze so ji kapale na mehke lase otroka.

Čakala je, čakala, a njega od nikoder.

Jednajst je bila, a njega še ni bilo.

— Ponj pojdem — ojunačila se je, nežno slekla spečega otroka in ga oprezno položila na postelj.

— Kako spi — je dejala ginjeno, napravila križ čezenj, ugasnila luč in odšla.

Žunaj je bilo vse tiho.

(Pride še.)

države, kakor bi bilo želeli, pripisovati je menda obžalovanja vrednemu nedostatku, da tudi oni ne pojmiyo v zadostni meri pomembnosti naših dogodkov in da nimajo pravega pojma o tem, kakih posledic more donesti politika vlade za nas in za državo, ona politika, ki daje srditim življem italijanskim svobodno roko, da nas morejo preganjati in tlačiti k tlom. Poljaki in Čehi so menda v isti zmoti, kakor marsikateri sicer pošteni avstrijski državnik: vse te borbe se jim menda vidijo premalenkoste. Seveda se vidi malenkostna borba za kako jednorazrednico, toda, ako pomislimo globlje, je prav fakt, da moramo tu doli biti toli grozen boj tudi za take malenkosti, najbolji dokaz, da je to boj za življenje — za življenje Hrvatov in Slovencev, stebra avstrijskega slovanstva na jugu monarhije. Naši bratje na severu naj bi torej ne pozabili, da naš boj je boj za življenje in naj bi se malo bolj zanimali tudi za naše »malenkosti«.

Toda zašli smo nekoliko. Po tem kratkem opominu do bratov na severu moramo povdariti, da smo vendar vsaj ob začetku zanimanja širše javnosti za dogodke na jugu monarhije. Zlasti ni brez pomena, da se je jelo baviti z namitudo nemško novinstvo. Seveda niso vsi z nami, ali pišejo o nas — in to je glavno. Nekaj pa je vendar-le tudi poštenih, ki so začeli razkrivati resnico v naših razmerah, kakor se morejo uveriti gg. čitatelji iz raznih izvadkov, ki jih priobčujemo. Vsi ti imenujejo otroka po njega pravem imenu, govore o — irredenti na Primorskem!

Da pa najodločneje govore oni listi na nemškem jeziku, ki so posvečeni slovanskim interesom, to se umeje ob sebi. Mej temi je najmlajši oni, ki ga je začel izdajati gospod Fran Podgornik na Dunaju pod imenom »Slavisches Echo«. Le ta list prinaša v svoji zadnji številki članek pod naslovom »Italijanska irredenta«, s katerim se hočemo baviti prihodnjič na tem mestu.

„In mi jih vržemo skozi vrata“.

(Dopis).

Na shodu, oz. banketu laških županov, na katerem je igrala zelo važno vlogo tudi naša zaveznička Italija, zaklical je naš tržaški župan, poprej odvetnik, a na tem imenitnem banketu tudi zgodovinar, zaklical je torej nam Slovencev ta imenitni gosp. dr. Dompieri, oni Dompieri, ki je v najožji zvezi z gospodo v Rimu, toliko v Vatikanu, kakor tudi na laški vladi, ta gospod nam je zaklical: »In mi vas vržemo skozi vrata«.

Ta izraz je naš slavn župan našel v zgodovini. Naj bo dovoljeno torej tudi nam, da pogledamo nekoliko v zgodovino. Zgodovina naj odgovarja zgodovinarju dr. Dompieri-ju.

Slovenski zgodovinar, velenčeni profesor Simon Rutar piše v velevažni knjigi »Samosvoje mesto Trst in mejna grofija Istra« sledeče:

«Iste činjenice, kakor Germane, so tirale tudi naše pradede na obale sinje Adrije. Pritisk sovražnih razrodov in pa tisto neodoljivo hrepenenje po solnčnem jugu, ki se dandanes z nepremagljivo silo goni sinove mrzle Germanije in mrzlega Albijona v lovorove gaje ob topli Adriji. V zgodovinski dob, v 6. stoletju so privreli naši pradedje ob Dunavu navzgor v današnja selišča, tačas se istojezični in istoverni z današnjimi Hrvati in Srbi. A niso sedli k polnim lonceem, ki so jih jim radovoljno prepustili umikajoči se Latinci ali polatinjenci in dohajajoči Germani, ampak v neprestanih krutih bojih s temi sovražnimi razrodi in pa z nič manj sovražno naravo, kateri so morali iztrgati vsako ped zemlje s sekiro in plugom v roci. Po pravici se smejo torej našinci ob vzhodnih obalah Jadranskega morja smatrati za avtohtonce, za samorodce, če tudi si niso bili s starimi Ilirci niti v tretje niti v četrto.

Te zgodovinske činjenice pa so za nas potomec še veliko bolj tolažilne, nego tista prefantastična in baš zategadelj že smešna ideja velikoiirska. V tem zgodovinskem svitu nam slovanstvo ob Adriji ne budi več otožnih, trpkih občutkov kakor Jenku, češ, da so samo ostanki nekdanje slovanske slave in moči, ampak romanstvu je prisodila veda tisto od pesimista Jenka nam namišljeno ulogo*); ro-

* To se nanaša na Jenkovo pesem: Buči morje adrijsko, Nekdaj bilo si slavjansko! (Op.).

manstvo se umiče, kakor daleč nese pogled v zgodovinsko davnino, vedno in vedno, sicer počasno, morda prepočasno, včasih celo epizodično zmagujoče, a vendar se trajno umiče pred čilim slovanstvom. Rimljani so prekorali Alpe in Dunav in po naših krajih je donela latinska govorica. Benečani so dolgo časa gospodarili tudi vzhodni obali. A vse to je prešlo. Res je ob obali še mnogo ostalin nekdanje rimske, pozneje bizantinske in beneške sile in prosvete in v njih se vtopi in pogoltno še mnogo, mnogo našega življa, prav kakor so se raznarodovali in izgubljali krepki hribovski Samitje, kadar so se preselili s svojih rovtov v mehkužno Kapuo in druge naselbine grške razkošnosti. A zgodovina nam tudi pove, kakšen je bil konec tistega procesa, in ta konec je za nas tolažilen. —

Evo vam gosp. zgodovinar dr. Dompieri. Zgodovino ste klicali na pomoč, ki ste nam zaklicali, da nas vržete skozi vrata! In zgodovina vam pravi, da se umičete, vedno in vedno, a trajno pred čilim slovanstvom,.... in za prestol vašega večnega mesta Rima je že določena brhka hčerka majke Slave — črnogorska Helena.

Altrochē: «Et nos eos....»:! —

Politični pregled.

TRST, 8. maja 1899.

Is deželnih zborov. Tržaški deželni zbor je imel v soboto zvečer svojo peto sejo. Prisotnih je bilo 35 poslancev: predsedoval je dež. glavar dr. Dompieri.

Po odobrenju zapisnika prejšnje seje je poročal posl. Combi v imenu deželnega odbora o predlogu istega, naj se premenita člena 4. in 7. zakonskega načrta glede občinskega davka na žgane pijače, ki je bil sklenjen v seji 3. januarja t. l. Predlog poročevalca je bil vsprejet brez daljše razprave, na kar je predsednik zaključil sejo.

Še par besed o zadnji seji deželnega zbora istrskega. Govoré o sklepu odseka za proračun deželnega šolskega zaklada za leto 1899., da je zaklad za podpore učiteljem odtegniti deželnemu šolskemu svetu in da ga je dati na dispozicijo deželnemu odboru ter da je odrekati vsaki prispevek za snovanje novih šol, je posl. Vareton napadal vlado, da tira politiko v šoli in da odslej jo bodo tirali tudi oni — Italijani.

Na to pa se je dvignil dež. odbornik Gambini in izrekel besede, ki so res vredne zlata v pojasnilo razmerja med vlado in Italijani, oziroma Slovenci. Dež. odbornik Gambini je vzel vlado v svojo obrambo, in to ni kar si bo. Gambini je rekel, da je deželni šolski svet začel hoditi vse drugo pot, odkar je v Trstu sedanji namestnik, ter je izrekel nado, da bo vlada vztrajala v tej smeri. Ako istrski Italijan v javni seji hvali vlado, je to dogodek tako glasen, da ne treba, da bi govorili dalje, kajti le pokvarili bi pravi utis. Kako lepo harmonično se spajajo vsi dogodki v opomin Slovencev, da — nimajo ničesar pričakovati od sedanje vlade!

K položaju. Zadnja »Politika« prijavlja članek, ki navaja sicer vse pomisleke proti uporabi § 14, ki pa vendar dopušča menenje, da Čehi ko nečeno vendar privole v nakano grofa Thuna. Meni namreč, da vendar ne bi mogla nasvetovati, naj Čehi kar na kratko roko odbijejo ta način rešenja, če tudi bi trebalo doprinesiti žrtev na svojih načelih. Apel do češke požrtvovalnosti morda da ne bo tudi to pot zastoj, ako dobe zastopniki naroda vsaj to jamstvo, da žrtev ne do doprinešena zastoj. V tem pogledu da mora vlada podati gotovost. Sosebno da mora podati popolnih pojasnil o vsebini zakona, ki ga hoče izdati.

Tako je bilo včeraj možno misliti si, da finančni minister Kaizl ni zastoj potoval v Prago. Vse drugače zvené današnja poročila. Ako je smeti verjeti tem poročilom, je dr. Kaizl popolnoma ponesečil se svojo nalogo: ne le da ni pridobil ni Čehov ni plemstva za Thuna, ampak pokopal da je tudi samega sebe. Čehi da so najodločneje odklonili jezikovni zakon, kakor ga hoče izdati grof Thun in minister Kaizl da ne bo mogel drugače, nego izvajati posledice iz tega dejstva. Brzojavke govore o odstopu dra. Kaizla kakor o gotovi stvari in tudi o možnosti, da potegne za seboj tudi grofa Thuna. Vse, kar je dosegel dr. Kaizl, da je bilo to, da so Čehi nekoliko odnesli svoj sklep.

Če se ta poročila ne oddaljujejo preveč od resnice, biti nam je pripravljenimi na važne dogodke v notranjem političkem življenju. No, mi primorski Slovenci jih moremo pričakovati z mirnostjo onega, ki — nima ničesar izgubiti.

Nekaj iz naše domovine. V Letopisu slovenske matice za l. 1894. piše slovenski zgodovinar Jož. Apih na 253 strani sledeče:

»Dne 20. oktobra 1740. l. je zatisnil oči zadnji Habsburžan; izumrla je žnjim dinastija, ki je na uprav čudoviti način ustanovila v sreč Evrope mogočno državo, t. j. pod svojim žezlom je združila množico velikih in majhnih držav in državice, katere so sestavljale pač državno skupino na zunaj in so bile trdno zvezane tudi v državno-pravnem smislu, odkar je stopila v veljavo pragmatična sankcija; a prave, tesne, organske zveze med temi narodi in državami vendar ni bilo. Uprava in zakonodaja sta bili več ali manj avtonomni, federalistični (to je bilo pred l. 1740 op. stavca), posledica načina združitve toliko dežel pod jedno in isto vladajočo rodbino.

Sedaj pak je nastopil nov rod, habsburško-lotarinški; a ta izprememba ni bila zgolj dinastična; pod novo dinastijo je zavladal v Avstriji strože nego v zadnjem stoletju tisti zistem, ki v zakonodaji teži za jednoličnostjo; sredstva pa, s katerimi hoče doseči ta smoter, se zovejo: absolutizem, centralizem in germanizacija«.

Tako slovenski zgodovinar na podlagi zgodovinskih resnic. Iz zadnjega odstavka doznajemo, kaj je »zistem«, doznajemo, po čem hrepené avstrijske vlade, doznajemo, kaj se je godilo v Avstriji nenemškimi narodom od l. 1740 sem, doznajemo, kako stališče so morali zavzemati nemški narodi nasproti takemu zistemu, doznajemo, česa nam je pričakovati z Dunaja, ako se nemški zastopniki ne bodo borili kakor jeden mož: borili proti takemu zistemu. Jedino vzajemnost med slovanskim plemenom nas more rešiti, jedino slovanska vzajemnost privede avstrijske Slovence do samostojnosti. Kadar bo v Avstriji uničen centralizem, kadar bodo avstrijski Slovani sam skrbeli za svoje materialne, narodne in druge potrebe, kadar si bodo lahko sami urejevali svojo hišo in ne bodo odvisni več od dunajske milosti, kadar dosežemo Slovenci »Zjedinjeno Slovenijo« — tedaj napoči tudi nam ona srečna doba — doba svobode.

Domače vesti.

Naš domorodec g. Štefan Pregelj, po prozvanji Kofolov iz Loma na Kanalščini, koncepista na ces. kr. finančnem ravnateljstvu v Trstu, napravil je v četrtek pred ces. kr. višim deželnim sodiščem v Nemškem Gradu finančno-dohodarsveno preskušnjo z izvrstnim uspehom. Čestitamo!

Vendar enkrat! Vendar enkrat je rešilo namestništvo rekurz, katerega so uložili tržaški slovenski očetje proti temu, da se tržaška občina brani osnovati v mestu enoslovensko šolo. — Namestništvo je odbilo rekurz z motivacijo, da je za šolske potrebe tržaških Slovencev dovolj preskrbljeno se — **slovenskimi šolami po okolici!** Tržaško namestništvo se je torej brezpogojno postavilo na stališče — naših nasprotnikov. Vendar kličemo: vendar enkrat! Čas je bil res po tolikih letih! Sedaj vsaj vemo, pri čem smo in bomo mogli: delati dalje. Za danes nič več.

Mestni svet tržaški. Po zaključeni deželnozborni seji se je vršila v soboto zvečer X. seja mestnega sveta tržaškega. Po odobrenju zapisnika zadnje seje je prijavil predsednik dr. Dompieri namestništvu naredbo, s katero je sistiran sklep mestnega sveta, naj bi se v predsobi zbornice razobesila v okvirju ona namestništvna naredba, ki prepoveduje, da bi se vzdala spominska plošča v proslavo protestnega shoda italijanskih županov dne 15. januarja. Svet. dr. Costellos je omenil, da naredba ne navaja nikakoršne motivacije in je predlagal zato, naj se preide na dnevni red preko iste. Svet. Rascovich je predlagal iz istega vzroka, naj se mestni svet ne zmeni za to naredbo, ampak naj izvrši svoj prejšnji sklep ter razobesi prej omenjeno namestništvno naredbo v predsobi. Zbornica je z 18 proti 16 glasovom vsprejela predlog svet. Costellos-a, da se preide na dnevni red. (To je sicer ponovna, ne vemo kolika že demonstracija proti

vlasti in dovolj jasen izraz nespoštovanja do nje, z čemer pa nismo hoteli reči, da ne bi Italijani ostali še na dalje — ljubljenci vlade. Op. uredn.)

Nadalje je predsednik dal prečitati dopis namestništva, s katerim izjavlja vlada, da ne more dovoliti, da se znižajo prispevki, katere doprinese občina za državno policijo, tem več, ker vlada kljub pomnoženju redarstva ni zahtevala večjega prispevka od občine.

Na dnevnem redu je bil predlog, naj se od politične oblasti zaprosi koncesija za zgradbo vodovoda Bistrica-Reka po projekta Smreker-Lorenzutti.

Svet. dr. Gairinger je predlagal, naj se predloži obč. svetovalec ves projekt in popolen račun o troških za izvršitev tega vodovoda, predno se sprejme omenjeni predlog. Po daljši razpravi se je sprejel ta predlog s premembo, naj se izvoli odsek, ki naj prouči, je-li se ima predložiti ta prijek in račun o troških.

S tem je bil dovršen dnevni red, na kar je predsednik zaključil sejo ob 8^{3/4} uri.

Kdo hoče govoriti! Pišejo nam: Dobro je bilo, da ste tako pošteno zavrnilo oni listič, ki čuje na ime «Amico», katerega izdajajo sicer duhovniki, ki pa po vsem vedenju in nastopanju svojem že davno ne zasluži več imena duhovskega glasila. Ali jaz bi vprašal: v čigavem imenu govori prav za prav ta listič? V imenu duhovščine? Ne! Izdajajo ga pač nekaj mladih «reformatorjev» v duhovski obleki, ali ogromna večina duhovščine v deželi ga odklanja najodločneje. V imenu italijanskih vernikov? Tudi ne. Kolikor je laškega ljudstva zares vernega, nima nič proti temu, da živijo Slovenci vse pravice v tržaški cerkvi, ker vedo, da le v zločnosti vseh vernikov je možno braniti interese cerkve proti tolikim sovražnikom. Pred vsem pa resnični verniki italijanski niso iredentovci! «Amico» pa se navadno v političnem pogledu prav nič ne razlikuje od «Indipendent».

V imenu laškega ljudstva? To pa še najmanjše. Italijansko ljudstvo ima dovolj svojih braniteljev, da se more braniti tudi brez slovenskih renegatov, ki so najhujši in najfanatičnejši v krogu «Amicovcev!» To je pokazalo tržaško ljudstvo že opetovano. Z vsakim poskusom, da bi se urinili kakor činitelj v javno življenje tržaško, so napravili «Amicovci» gorostasen flasoo. Kako hitro so odgospodarili se svojim dnevnikom »Popolo»! V nekoliko mesecih so zabili tisočake, ki so jih bili izvalili iz žepa tudi mnogokateremu slovenskemu žepu onih, ki so bili tako neodpustno lahkoverni, da so verjeli, da hočejo «reformatorji» res uredovati list po načelih ljubezni, jednake pravice in miru med narodnostmi. A čim je naše ljudstvo spoznalo, da list poje isto pesem kakor «Indipendente», samo po drugem napevu, obrnilo mu je hrbet; oni drugi pa so brili norce iz njega, ker ga niso trebali, kajti ako hočejo čitati psolv na Slovane, jih dobivajo lahko iz prve roke — «Indipendentov» in «Piccolov». Obrnili so jim torej hrbet — vsi, in v tej za mlade duhovske fanatike ne baš častni poziciji vztraja tržaško javno menenje še danes. V čigavem imenu hočejo torej govoriti ti «Amicovci»? Pušice, ki lete na Vas od ljudi, preziranih od vsega sveta zbok njih neiskrenosti in neznačajnosti, Vas menda ne bodo posebe in psolve od take strani so Vam, gospod urednik, le — v čast!

Olika nemških «žurnalstov». Celjski Nemei navadno opravičujejo svojo versko mlačnost s tem, da nimajo nemško mislečih duhovnikov. Nad vse pravicoljubno cerkveno vodstvo v Celju je hotelo tem izgovorom odpomoči ter je naročilo nemškega misijonarja, kateri celo na prižnici povdarja, da je veren Nemeec. Za minoli teden je bil isti zopet povabljen na misijon v tamkajšno nemško cerkev. Pa kako so sprejeli obiskurni Nemei svojega rojaka in somišljenika?! V tamošnjem nemškem glasilu je bilo čitati v dobrodošlico mnogo o — «eine gehö-rige Tracht Prügel!» Ali ni to podobno tudi tržaškim cerkvenim razmeram?!

Z Reke nam pišejo: «Kolesarski klub» na Sušaku si je kupil prostor za dirkališče in sicer na Matersnici. Dne 4. t. m. je prišlo na Reko s posebnim vlakom 60 čeških turistov obojega spola. Vsprejem je bil veličasten. Na vsprejemu so bili: «Jadranska Vila» z Sušaka, «Kolesarski klub Primorac», «Primorsko planinsko društvo» in tukajšnja česka kolonija. Predsednik «Primorskega planinskega društva» je pozdravil mile goste v daljšem govoru, vplevši idejo slovanske vzajemnosti. Pred-

sednik «Jadranske Vile» je rekel med drugim: Pride dan, ko se združimo tako, da bomo vsi Slovani ena duša in en mož.

Gospod Plaček je govoril v imenu reške in susaške česke kolonije, na kar se je v imenu Čehov zahvalil g. Pasopsky, povdarjaje, kako je hrvaška bratska gostoljubnost iznenadila njega in njegove sopotovalce. Vsi govori so bili sprejeti z gromoviti «Nazdar» in «Živio-klici». Mej sprejemom je reška mladina podarila Čehom krasen šopek s trobojnim trakom. Zatem je bil zajutrk v restavraciji «Tirolese». Potem, ko so si gostje ogledali «Narodno čitaonico», je bil izlet na Sušak, ki se je zvršil v 30 kočijah.

Okolo 11. ure se je na pomolu «Stefanija» vršilo vkreanje na najeti parobrod «Panonia». Tu je bilo kaj posebnega: s parobroda na parobrod je kar deževalo šopkov evetlie. Na pomolu je bilo gotovo do 2000 Slovanov, ki so srčno pozdravljali v Dalmacijo odhajajoče brate Čeha, kliče jim: «Nazdar» in «Živio», dokler ni zginil parnik v daljavi. Dne 19. t. m. se isti bratje Čehi vrnejo preko Zagreba, kjer jim, kakor čujem, pripravljajo veličasten vzprejem. Na zdar! Ivanski.

Kdo reže trte!! Iz Kopra nam pišejo: Kar je slabega v deželi, sleherni žalostni pojav, sleherni posledico pomanjkanja naobrazbe — na katerem pa je seveda kriva le vladajoča italijanska stranka, ker ima sukno in škarje v svojih rokah — pripisuje italijansko novinstvo le našemu ljudstvu, oziroma podtika naši stranki. Med grde, obžalovanje vredne razvade spada seveda vandalstvo rezanja trt iz masčevanja nad političnim nasprotnikom. Obrekovalec našega naroda in naše stranke pišejo tako, kakor da bi mi narod po Istri uprav zistematično vzgojevali za takov grd način masčevanja. Kakor lažejo vedno brezsrčno, tako lažejo tudi v tem pogledu! Kajti resnica je le, da na vseh grdih navadah in razvadah, kolikor jih je najti med ljudstvom po Istri, so krivi le oni, ker — kjer imajo le kaj upliva — zistematično korumpirajo in demoralizirajo ljudstvo, duše v njem pravni čut, tako, da ljudstvo mnogokje dela greh, ne da bi se prav zavedalo tega. Tako so tudi Italijani uvedli običaj rezanja trt političnemu nasprotniku in mi bi le obžalovali iz sra, ako bi se kje med našimi tudi posnemal tak grdi izgled. Da ne delamo italijanski stranki krivice s tem očitanjem, priča naj nastopni izgled.

Neki poštenjak iz okolice koperske je šel na dan otvoritve deželnega zbora na pomol v Kopr. da bi pozdravil naše poslance, kar je tudi storil. Že to je vzbudilo mrmranje med blizo stoječimi srditeži. Par dni potem so videli istega moža na ulici v Kopr. v pogovoru z gospodom prof. in posl. Spinčičem. To pa je zadoščalo, da so mu porezali 60 trt. Stvar se je prijavila orožništvu in se nadejamo, da isto stori vse možno, da pride na sled tem lopovom. Kdo reže trte?!

Občul zbor tržaške moške podružnice sv. Cirila in Metoda, ki se je vršil minole sobote, je bil simptom žalostnih razmer v Slovenih. Shod ni mogel rešiti svoje naloge, ker je nastalo navskrižje med odstopajočim odborom in zborovalci. Ali povod temu navskrižju je — najčastnejši za odbor. Členi poslednjega so izjavili namreč, da nikakor ne morejo več sprejeti nikake častne službe v tej podružnici, a to ne morda zato, ker so se naveličali dela, ampak le zato, ker je razmerje med odborom in centralnim vodstvom v Ljubljani postalo tako, da se je bati zlih posledic. V Trstu da itak že gine vse veselje do družbe. Rodoljubje da torej vleva odboru, da se umakne. Zborovalci pa so bili drugačnega menjenja in so eden za drugim izjavljali odboru svoje popolno zaupanje in so zahtevali, da je sedanji odbor izvoliti tudi za bodočo dobo. Ker nikakor ni bilo mogoče priti do sporazumljenja, se je občni zbor oziroma volitev novega odbora odložila za prihodnjo soboto zvečer.

Odbor Delalskega podp. društva bo imel svojo redno sejo, ker bo v četrtek praznik, v petek dne 12. t. m. ob navadni uri.

XXXIV. redni občni zbor «Slovenske Matice» bo v sredo dne 24. maja t. l. ob petih popoldne v mestni dvorani v Ljubljani.

Štajerski novičar. Železniško ministerstvo je dovolilo na jedno leto Štefanu pl. Daubachyju v Zagrebu, da izdela tehnične priprave za navadno krajevno železnico Kamnik-Mozirje.

Nemški listi v Mariboru zahtevajo od Nemcev, naj jemljejo v službo le Nemke. Boje se menda, da bi jih celo dekle mogle posloveniti. Tout comme chez nous.

«Slovenka» ni mogla iziti minolo soboto, ker je bila naša tiskarna preobložena z deli, ki so se morala dovršiti. «Slovenka» izide jutri.

Liberalni policijsti! Pišejo nam: Od raznih strani se je Vam, gosp. urednik, očitalo, da Vaš cenjeni list opravlja »tudi« policijskega agenta! Ni še minolo 14 dni od tega, kar Vas je napal Camber uprav brezobrazno, predbacivaje Vašemu listu »policijsta«. Vi ste že zavrnilo »junaka« kakor je zaslužil, toda dovoliti morate tudi meni, da ga mimogredé nekoliko — pohvalim.

Minoli četrtek sem čital v ultra liberalnem »Indipendentu«, kako je denunciral one reveže, ki na stopnicah cerkve sv. Antona novega prodajajo svete podobe! Pozival je mestne stražarje, naj zapode te siromake samo zato, ker so — Slovenci! To je se ve liberalno, a še bolj liberalno je to, da imajo Židje v starem mestu zalozene vse ulice, tako, da se tam moreš kretati le s težavo, osobito ob nedeljah in v jutro ob delavnikih. Ker pa je »Indipendente« sam Žid najčistejše vode, mu ne prihaja niti na pamet, da bi pometal te »svoje, meščanstvu zares nadležne bratee.

Camberjev list rad stika za nami, ako kaj pišemo, kar njemu ne ugaja: pričakoval pa sem, da se oglasi tudi proti »svojemu kolegi« »Indipendentu«, toda — zastonj! Je pač težko pisati proti kolegom, kaj ne, gospod Camber?! Stari vohun.

Iz Treblja nam pišejo: Prvi dan maja je delil prevzvišeni gospod škof Andrej Marija Sterk prvičkrat v naši vasi zakrament sv. birmec. Že dva dni poprej so domačini jeli pripravljati zelenje in zastave ter dičiti pot za dostojen vsprejem. Pot, na kateri se je vršil vsprejem, dičilo je devet slavolokov s krasnimi napismi in nad 50 slovenskih in avstrijskih zastav. V ponedeljek, to je prvi dan maja so šli zbrani domačini z svojim duhovnikom in cerkvenimi zastavami ob krasnem vremenu naproti do zadnje hiše naše vasi proti Opčinam, od koder je imel priti prezvišeni. Po 8. uri je glas zvonov in strel topičev naznanil prihod škofov. Izstopivši iz kočije nas je pozdravil «Hvaljen bodi Juzus Kristus» in blagoslovil.

Deklica g. učitelja Ant. Požarja se mu je približala in ga pozdravila v imenu šolske mladine tako ganljivo, da je bilo občinstvo kar ganjeno. Mnogo njim so zaigrale solze v očeh. Na to je sledil pozdrav vaškega načelnika v imenu vaščanov. Sprevod se je jel pomikati proti cerkvi in močan pevski zbor mu je zapel v pozdrav krasno skladbo pod vodstvom domačega organista. Občinstvo je spremljalo prevzvišenega v župnišče. Čez pol ure je šel vladika v spremstvu 8 duhovnikov v cerkev. Ob vstopu vladike v cerkev so zapeli pevci prav precizno primeren koral. Za tem je pregledal prevzvišeni cerkveno opravo, katero je našel v redu, ter je pohvalil. Po dovršenem pregledovanju je govoril prevzv. jednat govor, kateri je napravil poseben vtis na sra vernikov. Za tem je daroval sv. mašo. Po sv. maši so bile molitve po mrtvih pri katedralu; na to se je vršilo izpraševanje krščanskega nauka birmancev, kateri so pokazali, da imajo marljivega učitelja v preč. g. župniku Antonu Koželjnu, kateremu gre vsa čast in hvala. Ob 4 uri se je vršila popoldanska služba božja. Po dovršeni službi božji se je prevzvišeni vladika odpeljal, pozdravivši nas še enkrat. Na obrazu se mu je brala popolna zadovoljnost za izkazano mu udanost in dostojen sprejem vrlih Trebencev.

O odhodu so ga domačini pozdravili s trikratnimi Živijo!

Prvi dan majnika 1899. nam ostane v dolgem spominu. Bog ohrani zdravega in čilega našega prevzv. škofa I. M. Šterka mnogo mnogo let v prid veri — zatiranemu narodu, in — to treba povdariti — posebno pravu našega jezika v cerkvi.

Potopljen deček. Včeraj popoldne so se igrali 3 dečki v dobi okolo 7 let s tem, da so lovili žabe v neki luži kraj sv. Jakoba. Vsak si je zavezal trnek na špago ter s tem čakal, kedaj se pokaže kaka žaba. V tem je zagledal eden njih, Ivan Kariž, sin delavea Josipa Kariža, bivajočega pri sv. Jakobu, v sredini luže veliko žabo. Hipoma je vrgel trnek proti isti, toda zamahnil je premočno z roko in telebnil vsled tega v vodo, kjer je naenkrat zginil s površja, ne da bi mogel niti

zakričati na pomoč. Prestrašena vsled tega stekla sta njegova dva tovariša proti domu njegovih starišev, kjer sta skoro brez sape in v odlomkih sporočila o nesreči. Vest o tem se je hitro raznesla po kraju. Mnogo oseb je poskušalo izveči truplo dečka iz vode, dokler re je posrečilo mehaniku Sandrini, da je z veliko palico spravil mrtvo truplo na suho, kjer so je zavili v rjuho in odnesli na dom. Veliko sočutje je vladalo ob tem prizoru in pretresljiva je bila žalost starišev, ko so zagledali mrtvo truplo ljubljenega sina.

Posledice nagajivosti. V soboto popoldne se je nekaj otrok zabavalo s tem, da so vlekli na hišnem zvoncu neke hiše v ulici Crosada. 32-letnemu mizarju Antonu M. iz Vidma, kateremu so s tem hoteli nagajati, je slednjič jelo presedati to zvonjenje. Poskočil je na cesto, kjer je z dobro merjeno breo pomiril svoje nervozne živce na prvem otroku, katerega je zadel v levo nogo. Tulčev vseh tonih je tekel otrok v zavetje svoje matere, kateri je potožil svojo bôl. Ogorčena mati je stekla do beračjočega mizarja in ga začela oštevati. — Beseda je dala besedo, mizar pa materi s pestmi po prsih in glavi. Na kričanje matere se je nabralo mnogo ljudi, ki so rešili vbogo žrtev iz mizarjevih rok. Došli stražarji so sproveli mater in sina na zdravniško postajo, mizarja pa na policijo.

Tepež. 24letni delavec Ivan P. je napravil večeraj z nekaterimi tovariši svojimi izlet v Žavle, kjer so v dobri vzajemnosti šli v razne gostilne, pokušat vinske pridelke. Nazaj grede pa se je porušila ta bratska vzajemnost, kajti Ivan P. se je sprl radi malenkosti z nekim tovarišem in trenotek pozneje so že padale pesti. Žrtva tepeža je bil Ivan P. Prijemši se za glavo, imel je roko krvavo. Ranil ga je njegov tovariš z nožem na glavi. Privedši ga domov, šli so po zdravnika, ki je ranjencu povezal ranjeno glavo.

Nesreča. V soboto popoldne se je v mlinu Economo zvrnilo več vreč, polnih moke, na 56-letnega delavca Josipa Uršiča, ko si je ravno nalagal vrečo na ramena, ter ga popolnoma pokopalo pod svojo težo. Na njegove klice so prihiteli tovariši ter ga rešili izpod teže. Sproveli so ga na zdravniško postajo, kjer je konstatoval zdravnik, da si je Uršič zlomil levo stegno.

Velika nesreča bi se bila skoro dogodila minolo noč na Opčinah. Nekateri tržaški gostje — med njimi tudi urednik našemu listu z sinčkom —, vračajoči se okolo 10. ure zvečer z veselice v Repentabru, so došli na razpotje na Opčinah, kjer voditi cesti v Sežano in na Prosek. Hkratu so začeli za seboj kakor da je padlo nekaj težkega na tla in pa jok in obupne vsklike otroka tikoma mitnice. Vrnivši se so opazili, da se je zlomila zapora na mitnici (šranga), ki je na prosekški cesti. Les šranga je bil namreč že ves trhlen in vsled teže kamena na kratki strani iste in teže trama na dolgi, prelomil se je isti okolo osi in dolgi del je padel silnim udarcem na tla. V istem trenotku se je vračal domov neki Jakob Tavčar z Opčin se svojim sinom. Padajoči tram švrknul mu je tik mimo nosu in ga udaril na levo roko in na levo koleno, ko je ravno korakoma stegnil levo nogo. Da bi bil mož napravil le nekoliko več korakov, udaril bi ga tram ravno na glavo in pobilo bi njega in sina. Pa tudi tržaški izletniki so ušli grozni nevarnosti. Da so došli do mitnice le jedno samo minuto popred, danes morda ne bi bili več med živimi. Pravijo sicer, da so se le lansko leto premenili les, ali če je temu tako, je moral biti les jako slab, ker je tekom enega leta strlnel popolnoma. Sicer je to redek slučaj, ali če se je zgodilo enkrat, lahko bi se opetovalo. Dobro bi bilo, ako bi pozvane oblasti obračale svojo pozornost na take nedostatke, ki lahko povzročijo veliko nesrečo.

Različne vesti.

Zgubljena glava. Čudna stvar se je razpravljala nedavno v angleškem parlamentu. Neki lord je interpeliral lorda Salisbury, kje je prav za prav glava Wellingtonova? (Wellington je bil sloveč angleški vojskovodja in državnik angleški. Umrli je leta 1852.) Vzrok temu vprašanju je bil naslednji: Zbornica poslancev je dovolila pred leti sredstva, da se postavi zmagovalec pri Waterloo spomenik v cerkvi sv. Pavla. Podstava stoji že v cerkvi z napisom in okraski, kip pa je spravljen v nekem po-

stranskem prostoru cerkve. Ko so pa hoteli postaviti spomenik, je manjkala Wellingtonova glava: Wellingtonov spomenik je bil ob glavo.

Lord Salisbury precej odgovoril na interpelacijo: Revni kipar ni svoječasno dobil denarja za izvršen spomenik. Ko je umrl, je njegov dedič odvil glavo in jo vzel seboj na dom v zastavo. — «Sicer pa» — je menil Salisbury — «imamo mi drugih skrbi nego se brigati za žive in mrtve veljake, ki so zgubili glavo. Stvar poslanske zbornice bodi, da se poravnava račun kiparja in pomore kipu Wellingtonovemu zopet do glave.»

A tako! Italijanska kraljica je znana kakor najlepša žena na evropskih prestolih. Znano je, da ima jako gladko lice in posebno nežno polt. Nedavno temu je napravil atašé na francoskem poslanstvu kraljici kompliment s tem, na kar je odvrnila kraljica, da pripisuje svežost svojega obraza francoskemu pridelku in sicer staremu konjaku iz leta 1850, katerega rabi redno vsaki večer. Po sreči da poseduje še veliko zalogo tega konjaka. Na to je menil francoski diplomat: «Veličanstvo me je presenetilo s to izjavo, kajti moje lepe sorojakinje so mi pravile, da nič ne škoduje toliko polti, nego alkohol! — «Ah», je odvrnila kraljica, — jaz ne rabim svojega svojega starega konjaka za obraz, ampak za svoje — grlo!...»

Ženski klobuk v cerkvi. V Ohio v severni Ameriki začeli so sedaj vojno proti nošnji ženskih klobukov v cerkvah. V treh največjih cerkvah kolumbijskih so že izdali tako prepoved. V vsaki cerkvi imajo garderobo, v kateri gospe shranjujejo in proti številkam sprejemajo svoje klobuke.

Brzjavna in telefonična poročila.

(Zadnje vesti.)

Praga 8. Češki listi pišejo jako ostro proti jezikovnemu zakonu, kakor ga namerja grof Thun, ter vztrajajo pri tem menenju, da je demisijska dra. Kaizla neizogibna.

Praga 8. Od strani Mladočehov se izjavlja avtoritativno, da češki poslanci še niso zavzeli nikakega stališča nasproti akcijskim, namerovanim od vlade, in da niso še storili nikakega sklepa razun onega formalnega, da ne store v stvari ničesar, dokler se ne snide eksekutivni odbor desnice.

Madrid 7. General Rios naznanja brzjavno, da je general Otis povrnil Špancem oni topničarski material in denarne svote, katerih se je polastil, ko je zasel Manilo.

Sredce 7. Volitve v zakonodajo, ki so se začele danes zjutraj po vsej deželi, se vrše ob živahni udeležbi volilcev vseh strank, toda v popolnem redu.

Carigrad 6. Srbsko poslanstvo je izročilo porti ostro noto, s katero tirja od vojaške turške strani zadoščenja radi tega, ker je neki turški vojak ranil dragomana srbskega konzulata v Skopljah.

London 8. «Times» javljajo iz Pekinga, da so pogajanja za najetje angleško-nemškega posojila za gradnjo železnice iz Tienčina v Tiengstang imela dober uspeh.

Rim 8. Rešenje krize se utegne zavlačevati še precej časa, kajti pojavljajo se velike težave. Zlasti Visconti-Venosta stavlja raznih pogojev glede sestave prihodnjega kabineta.

Pariz 8. «Echo de Paris» povdarja, da je francosko topničarstvo slabše v primeri z nemškim. Zbornici da je torej v dolžnost, da dovoli novih kreditov za vojaške svrhe in zlasti za popolnjenje topničarstva.

Rim 1. «Agenzia Stefani» javlja, da je Pelloux dobil nalog, da sestavi novo ministerstvo.

New-York 6. Po neki brzjavki »New-York Herald« iz Washingtona so baje Aguinaldovi poslanci formalno pripoznali napram filipinični komisiji suvereniteto Zjedinjenih držav nad Filipini.

Pariz 6. Minister za vojno Freycinet je odstopil. Krantz, bivši minister za javna dela, je bil imenovan ministrom za vojno in senator Monestier ministrom za javna dela.

„EDINOST“

večerno in zjutranje izdanje
se prodaja, razun v drugih navedenih tobakarnah, tud
na južnem kolodvoru.

Zahvala.

Moj pokojni soprog Valentin Gostiša, e. kr. davčni pristav, zavaroval se je meseca junija 1897. pri banki »Slavija« za 2000 gld. — za slučaj doživetja 60. leta in za slučaj smrti.

Isti je dne 2. aprila t. l. umrl in banka »Slavija« izplačala mi je ves zavarovani kapital takoj po njegovi smrti.

Vsled tega izrekam jej svojo najtoplejšo zahvalo ter jo priporočam slavnemu občinstvu kot najkulantnejšo in narodno zavarovalnico.

V Črnomlju, dne 30. aprila 1899.

Ana Gostiša l. r.

Dve slovenski gostilni

v Trstu sti na prodaj. Natančnejša ustmena ali pismena pojasnila daje **Jože Vodopivec** v kavarni Commercio.

Soba

z hrano se odda. Sprejemajo se tudi gospodje na hrano. Via Romagna št. 6, II. nadst.

FILIJALKA BANKE UNION V TRSTU

e peča z vsemi bančnimi in menjalnimi posli, kakor:

a) Vsprejema uplačila na tekoči račun ter jih bre stuje:

Vrednostne papirje:

po 2 $\frac{1}{2}$ %	proti 5 dnevi odpovedi
2 $\frac{1}{2}$ %	12 " "
3 $\frac{1}{4}$ %	4 mesečni "
3 $\frac{1}{2}$ %	8 " "
3 $\frac{3}{4}$ %	1 letni "

Napoleone:

po 2 $\frac{1}{2}$ %	proti 20 dnevi odpovedi
2 $\frac{1}{2}$ %	40 " "
2 $\frac{3}{4}$ %	3 mesečni "
3 $\frac{1}{2}$ %	6 " "

Tako obrestovanje pisem o uplačilih velja od 25. oziroma 2. avgusta naprej.

b) Za giro-conto daje 2 $\frac{3}{4}$ % do vsakega zneska; izplačuje se do 20.000 gld. a cheque; za večje zneske treba avizo pred opoldansko borzo. Potrdila se dajajo v posebni uložni knjižici.

c) Zračuna se za vsako uplačilo obresti od dne uplačila in naj se je to zgodilo katero si bodi uradnih ur. Sprejema za svoje conto-correntiste, inkase in račune na tukajšnjem trgu, menjice za Trst, Dunaj, Budimpešto in v drugih glavnih mestih; jim izdaja nakaznice za ta mesta ter jim shranjuje vrednostne papirje brezplačno.

d) Izdaja vrednice neapelske banke, plačljive pri vseh svojih zastopnikih.

e) Kupuje in prodaja vsakovrstne vrednostne papirje ter iztirjava nakaznice, menjice in kupone proti primerni proviziji.

Zanimiv oglas kolesarjem!

kolo iz tovarne

Johann Puch iz Gradca

ustanovitelja industrije za kolesa,

je najbolje kolo sveta

L. Colobig v Trstu,

Via del Torrente št. 10.

Jedini in glavni zastopnik za:

Trst, Primorsko in Dalmacijo.

ZALOGA POHIŠTVA IN OGLEDAL

Rafaela Italia

TRST — Via Malcanton št. 1 — TRST

Zaloga pohištva za jedilnice, spalnice in sprejemnice, žimle in peresule, ogledal in železnih blaga, po cenah, da se ni bati konkurence.

TEODOR SLABANJA

srebrar

ulica Morelli 12 v **GORICI** ulica Morelli 12

priporoča prečastiti dnhovščini in cerkvenim predstojnikom svojo delavnico za izdelovanje **cerkvene posode in orodja. Staro blago** popravi, pozlati in posrebi v ognju po najnižji ceni. Da si pa zamorejo tudi bolj revne cerkve naročiti cerkvenega kovinskega blaga, olajšuje jim to zgoraj omenjeni s tem, da jim je pripravljen napravljati blago, ako mu potem to izplačujejo na obroke. Obroke si pa preč. p. n. gospod naročevalce sam lahko določi.

Pošilja vsako blago poštnine prosto!